

Süüdja Süäl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

JUULI

2023

Üleloomulik sündimine

Püha Vaim tuleb sinu peale ja Kõigekõrgema vägi on varjaks sinu kohal, seepärast hüütaksegi Püha, kes sinust sünnib, Jumala Pojaks.

Lk 1:35

Nii lausus ingel Gaabriel Maarjale, Jeesuse emale, sellel hetkel, kui ta teatas, et Maarja sünnitab maailma Päästja.

„Seepärast hüütaksegi Püha, kes sinust sünnib, Jumala Pojaks.”

Jeesus naatsaretlane ei saanud Jumala Pojaks sellega, et Püha Vaim oleks tulnud lihasse mõni aastakümme pärast Petlemma jõuluöö sündmuse, vaid ta sündis

Jumala Pojana.

Üleloomulik oli see sündimine, mille kaudu ta riietus Inimese Poja kujuks.

„Nii on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud.”

Ta ei olnud Jumala Poeg samal viisil nagu paljud teised „Jumala pojad ja tütreid”. Ta oli Jumala ainusündinud Poeg.

Teame üsna hästi, et meie ajal ei ole kombeks seda uskuda. Nüüd tahetakse omada sellist Jumalat, kes on nii väike kui võimalik, ja seepärast tükeldatakse tema sõna ja eitatakse tema üleloomulikke tegusid; isegi arva-

takse sellise rebimise ja eitamisega tegevat teene nii Jumalale kui inimestele.

Häda sulle, sa kuri sugu-põlv, kes kogu oma tarkuse ja teadmiste keskel ei saa näha kirkust Jeesuse palgest! Häda sellele inimpõrmule, kes peab uskuma minijumalat, kes ei ole määratult suurem inim-mõistusest!

On ilmne, et Jeesuse üleloomulikku sündimist ei saa „teaduslikult selgitada”. Ja see, kes keeldub uskumast imesid tegevasse Jumalasse, peab ka loomulikult keelduma uskuma neitsist sündimist, sest selline inimene ei usu imedesse mis tahes kujul. Ta on valmis hülgama isegi seda, mis on imelisim kõigest: väehulkade Jumalat, taeva ja maa Loojat.

Kuid sellel, kes usub kõik-väelisesse Jumalasse, üleloo-

Sisu

Fr. Mangs. ÜLELOOMULIK SÜNDIMINE.....	1
D.L. Moody. VAIMULIK PIMEDUS.....	8
I. Puhakka. LASE OLLA.....	17
M. Vahermägi. VABADUS MILLEKSKI.....	24

mulikku Jumalasse, ei ole sugugi raske uskuda Jumala Poja inimesesks saamist.

On tõde, et see on mõistetamatu ja üleloomulik; kuid see pole sugugi ainus hoomamatu ja üleloomulik asi Jumala olemuses ja tegudes.

Imelisim on, et taeva Jumal armastas langenud inimsugu nii palju, et Ta andis oma ainusündinud Poja Päästjaks.

Lepitus on selle pärast ime, suurim kõikidest imedest maal.

Tänu Jumalale, et Ta ei säästnud oma Poega, vaid andis Tema meie kõikide eest. Tema oli ainus, kes võib päästa langenud maailma.

Meistri tee on jüngri tee.

Jeesuse elu maa peal algas üleloomuliku sündimisega; ja meie elu Tema jälgedes algab

<https://huudjahaal.ee/>

Jumala sõna veebiväljaande väljatrükk (juuli 2023).
Kolmekümne neljas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044

Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Misjoniühing Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

samuti. Inimene peab sündima Jumala lapseks.

„Tõesti, tõesti, ma ütlen sulle, kes ei sünni veest ja Vaimust, ei saa minna Jumala riiki.

Lihast sündinu on liha – ega saa temast kunagi muud kui liha –, ja Vaimust sündinu on vaim. Ära imesta, et ma sulle ütlen: „Te peate sündima ülalt!””

Selline oli Jeesuse sõnum religioosle ja vagale Jeruusalemma nõukogu liikmele Nikodeemosele. Kuid sellist kogemust ei vaja üksnes Nikodeemos, et saada taevariigi kodaniku õigused. Seda peab kogema iga inimene.

Sulle ei meeldi see õpetus. See keerab pea peale kogu sinu usulise arusaama. See lükkab kõik sinu head teod kõrvale. Oled selle vastu ja sõnastad oma vastuväited.

Sõber, see on asjatu. Tõe Kuningal peaks olema sama suur õigus määrata oma kodanike õigusi oma kuningriigis, nii nagu maapealsel valitsusel on õigus määrata kodanike õigusi maises riigis.

Kuningas ise on selgesti öelnud avalikult selle tingimuse: „Te peate sündima uuesti.”

Sa pead saama uueks inimeseks.

Pole võimalik kedagi kasvatada Jumala lapseks.

Usuline kasvatus on hea. Täna Jumalat selle eest, et isa andis sulle teadmisi elavast Jumalast! Kiida Jumalat oma ema palvete eest. Samuti on sinu kohustus tänada Jumalat teadmiste ja kasvatus eest, mille oled saanud Jumala koguduses. Kuid ära kunagi lase heal kasvatusel asendada sündimist.

Siin on üks kaasaja kristluse suuremaid ohtusid. Inimesed saavad kasvatust, kuid mitte elu, ja seetõttu on nad kogu oma teadmiste ja usunditega täiesti võõrad Vaimu maailmas. Halvim aga on, et on veel usulisi juhte, kes ei tundu aduvat seda ohtu.

Paar pastorit olid ärkamiskoosolekult tulles koduteel. Teine neist oli „kaasaegsem” ja teine uskus vana aja päästesse. Koosolekul oli palveta-

tud paljude kurbade hingede-
dega ja just see andis
modernsele vennale põhjuse
küsida: „Kas sa arvad, et
sellest ka midagi saadi?”

„Millest siis?”

„No, et seal palvetati
Jumalat koos nende
inimestega ja arvati, et nad
saavad samal hetkel pääs-
tetud.”

„Jah, loomulikult, kui nad
vaid seda tõemeelselt tegid.”

„Mina nii ei arva, mina
usun, et inimesed tuleb kas-
vatada Jumala lasteks.”

„Kas sa siis usud, et elutut
olendit saab kasvatada
elavaks? Kas sa tõesti usud
seda?”

Iga uuestisündimata ini-
mese kohta kehtib see kohu-
tav tõde, et ta on vaimulikult
surnud. Ta ei ole üksnes
patune ega vaimulikult haige
või täis puudeid. Ta on sur-
nud.

„Ta on teinud elavaks ka
teid, kes olite surnud.”

„Kellel ei ole Jumala Poega,
sellel ei ole elu.”

Nii ütleb Jumal oma sõnas.

Sina võid olla vaimulikult
surnud ja samas väga
religioosne. Usklikkus on üks
ja elu Jumalas on teine asi.

Nikodeemos ei olnud mingi
pagan. Ta uuris kirjutisi. Ta
võttis osa jumalateenistusest,
ta paastus ja palvetas ning
jagas almuseid. Kuid ta ei
olnud uuestisündinud. Niko-
deemose taolisi on tänapäeval
palju. Keegi neist loeb neid
ridasid. Sa oled agar kiriku-
külastaja. Harva on sinu koht
pühakojas tühi. Loed vahel
Piiblit ja palud iga päev
Jumalat.

Kõik see on hea ja kui need
teod on tõesti ilmingud sise-
misest elus Jumalas, ei ole
selle kohta muud öelda kui
head. Kas tead, et inimene
võib teha seda kõike ja palju
taolist ilma, et oleks kogenud
uussüüdi. Tuhanded inimesed
kõnnivad hukatuse teel,
laulud ja hümnid huultel.

Ära nüüd arva, et see
kuvand puudutab üksnes
mõnda kirikonda. Mitte
sugugi! Kõikides kirikutes on
liikmeid, kellel ei ole elu
Jumalas. Olen nendega koh-
tunud ja vestelnud, põlvita-

nud nende kõrval ja palveta-
nud nendega Jumala poole
sadadel ärkamiskoosolekutel.

Meenutan juhtumit paar
aastat tagasi. Tulin ühel öhtul
saali, kus oli kurbi hingi pal-
vetamas. Mitmed olid põlvili
ja hüüdsid Jumala poole
pääste pärast. Nende hulgas
oli keegi veidi üle kaheküm-
nene naine. Märkasin, et ta
oli suures hädas ja olin just
kavatsenud põlvituda, et
temaga koos palvetada, kui ta
hüppas püsti ja kiirustas
välja. Suutsin teda aegsasti
takistada ja siis ta hüüatas:
„Paluge Jumalat minu eest!
Olen avalikult tunnistanud
Jumalast, kuid pole kunagi
olnud päästetud.”

Ta oli arvanud, et kõik on
selge. Kuid Püha Vaimu
valguses märkas ta tõe sõna
ees, et midagi on puudu. See
„midagi” ei olnud vähem kui
elu.

Mõtles, kui Püha Vaim saaks
meie päevil käia läbi kirik-
konnad ja kogudused, siis
usklikud kogeksid patu-
kahetsust ja hakkaksid
hüüdma Jumalalt päästet.
Lubagu Jumal, et need ajad

peatselt saabuksid! Me
vajame seda. Palu Jumalalt
ärkamist elututele kristluse
tunnistajatele!

Ära luba midagi, mida oled
ise teinud, kujuneda hinge
pääste aluseks. See ei kõlba
ega pea vastu. Sul on hulgali-
selt häid tegusid, millele
annad suure tähenduse. Oled
armulik ligimesele, tõemeelne
oma kõnedes ja õiglane oma
tegudes. See on hea, kuid
sellest ei piisa pääste alusena.
Selle redeliga ei pääse sa
kunagi taevasse.

Lohutad ennast sellega, et
teed, mida suudad, ja et taeva
Jumal ei saa nõuda enamat.

Kuid just seda ta teebki.
Kui ta rahulduks sellega, et sa
teed, mida suudad, siis see
tähendab, et pääste on sinu
tegu.

Kuid päästmine on tema
tegu ja sellepärast peab tema
saama teha, „mida tema
suudab”. Kas tead, sõber, nen-
del asjadel on suur erinevus.

Kui kasutad oma tervet
mõistust ja mõtled, siis
märkad, et see on üsna loo-
mulik. Tunnistad, et oled
puudustega ja nõrk. Ka sa

ometi usud, et puudulik olend suudab korda saata midagi täiuslikku? See on lihtsalt võimatu.

Sellepärast ütleb Jumala sõna: „Kogu meie õigus on nagu roojane rüü.”

Selline on sinu kodukootud õigus. Mõttele siis, milline sinu jumalatus välja paistab!

Jumal ootab täiuslikkust. Ta ei rahuldu sellega, et asi on enam-vähem hea. See peab olema täiuslik. Ta ei rahuldu sellega, et Talle pruudil on pulmarüü, mis on peaaegu valge. See peab sädelema puhutusest ja kirkusest, olema ilma kortsu ja plekita.

Kas sa usud, et saavutad sellise katte oma jõuga? Ei tasu püüda. „Kõik tuleb Jumalalt,” ütleb Paulus. Issand ise ütleb, et oled loomu poolest surnud. Kas surnud inimene saab anda endale elu? Ei, Jumal peab seda tegema.

„Pääste on Jumalalt ja Tallelt.”

„Ta tuli omade juurde, aga tema omad ei võtnud teda

vastu; aga kõigile, kes teda vastu võtsid, andis ta meelevalla saada Jumala lasteks.”

„Kellel on Poeg, sellel on elu.”

„Mina olen kirjutanud teile, kes usute Jumala Poja nimesse, et te teaksite, et teil on igavene elu.”

Uussünd on Jumala töö. See on üleloomulik tegu. Iga elav kristlane on ime, sest tal on põues üleloomulik elu. Mõned inimesed keelduvad uskumast seda, mida nad ei saa mõista ega selgitada. See on meeletus.

Kas sa suudad selgitada maailmade sündi? Kas võid selgitada sündmuste kulgu, kui Hommikutäht süüdati ja Vankritähed alustasid tuhandete aastate teekonda läbi avaruse?

Peale selle, kas mõistad seda elu, mis voolab sinu olemuses? Oskad sa seda selgitada? Kas saad aru oma ajust? Kas võid ainustki asja taibata kuni juurteni ja selle sügavusi uurida? Vaevalt.

Ära püüa hingeteaduslikult selgitada Püha Vaimu tööd ja

ueeks sündimise saladust. Sina ei suuda seda teha. See on üleloomulik töö. Kuid sina võid seda kogeda, kuidas Issand Sebaot puudutab sinu sisemist maailma. Võid kogeda, et Tema oma Vaimu kaudu teeb sind uueks inimeseks.

Sina vajad seda. See on ainus, mis meie ajal peab paika. Sinu lapseusk on juba aegu tagasi kõikunud. Kõik variseb sinu jalge alla. Sul ei ole midagi, mille peal seista.

Kanna hoolt selle eest, et pääsed kontakti Jumalaga. Ole osaduses Temaga, võta vastu Tema vägi, siis saad mingil määral seda võidukat jumalikku väge, mida Stefanosel muiste oli, kui ta võitis oma vastased.

„Kui inimene ei sünni uuesti, ei saa ta Jumala riiki näha.” Sina tahad näha Jumala riiki. Oled ehk liiga uhke nõustumaks sellega, kuid see ei tähenda midagi; igal juhul on see nii. Sa tahad ühel päeval astuda sisse igavese linna väravatest. Tahad kohtuda oma armsatega, kes

sind ootavad elujõe kaldal. Sina tahad pääseda.

Ära pane oma päästelootust ebakindlale pinnale. Sel juhul keeravad ühel päeval tuuled ja raju kummuli kogu sinu ehituse ja sa ise hukkud varemetes. Ära unistagi taevast ja õndsusest, kui sa ei ole uuesti sündinud.

Sa ei saa kunagi näha aus teda, kes andis oma elu sinu päästeks. Sa ei kohtu koju läinud emaga, kelle viimased sõnad sinule olid: „Mu laps, luba endaga kohtuda taevas.” Ükski viis inglite laulust ei kõdita su kõrvu ega saa su jalad iialgi astuda sellele maale, kus ei ole enam valu ega muret.

Oh inimene! Ärka täna oma vaimuliku surma kohutavast unest! Võta vastu Issand Jeesus oma isiklikuks Päästjaks! Tema on igavese lootuse ainus kindel alus.

„Aga kõigile, kes teda vastu võtsid, andis ta meelevalla saada Jumala lasteks, kes on sündinud Jumalast.”

FRANK MANGS

Vaimulik pimedus

Paulus ütleb 2Kr 4:3,4: „Kui meie evangeelium on siiski kinni kaetud, siis on see kinni kaetud neile, kes hukkuvad, neile uskmatuile, kellel praeguse aja jumal on mõtted sõgestanud, nii et neile ei koida evangeeliumi valgus Kristuse kirkuses, kes on Jumala kuju.”

Kas meie evangeelium on kaetud?

Kas meie sõgestaja on praeguse aja jumal?

Tänane maailm on täis pimedaid. Siin on palju vange ja seotuid. Maailm on samuti täis purustatud südameid.

Maailm on täis pimedaid, mida võib öelda kõikide kohta. Saatan ja Kristus on täielikult vastandid. Saatan on südamete purustaja, kuid Kristus tervendab need. Saatan seob inimesi, kuid Kristus vabastab. Saatan sõgestab, kuid Kristus teeb nägijaks.

Ta tuli tegema seda kõike, kuid kuidas Teda vastu võeti?

Ta läks Naatsareti süna-

googi kuulutama seda imelist evangeeliumi. Ta alustas väljendusega, et Issanda Vaim on Tema peal ja et Ta oli tulnud neid päästma.

Kuid mida nemad tegid Temale?

Nad ajasid Ta linnast välja ja tahtsid kaljurüngalt alla tõugata. Nad oleksid tahtnud Ta tõugata hukatusse, kui oleksid saanud.

Tema päevadest alates on inimesed olnud sama tigidad evangeeliumi suhtes. On neid, kes tahavad rebida evangeeliumi kuulutajad tükkideks, kui vaid julgeksid.

Me näeme Jeesust minemas Betaaniasse äratama Laatsarust, Maria ja Marta venda, et ravida murtud südameid ja kuulutada halastust. Kuid tänuks tahtsid inimesed Teda tappa.

Markuse evangeeliumi kolmandas peatükis loeme, kuidas Ta vabastas ühe vangi. Ta tervendas mehe, kes oli kurjade vaimude meelevallas, keda keegi teine ei suutnud tervendada. Tänuks selle eest

ajasid nad ta minema põhjusel, et nad olid kaotanud seakarja.

Mõni päev enne kannatusi annab Ta pimedale mehele nägemise. Kõik need heateod viisid Ta Kolgata künkale, kus nad Ta risti löid. Kui pimedad olid inimesed!

Arvatakse, et selles maailmas on umbes kolm miljonit pimedat (19. sajandi teisel poolel), kuna neil puudub loomulik nägemisvõime. Kuid kas oleme mõelnud, kui palju on vaimulikult pimedaid?

Haletseme neid, kes on kaotanud füüsilise nägemisvõime. Miski ei näi meile haletsusväärsem. Ollakse valmis annetama pimedale, kes kannatab elus puudust. Arvan, et paljud teist hakkavad otsima kukrut, kui selleks abi palutakse.

Londonit külastades viibisin koosolekul, kus kuulsin ühte meest rääkivat suure väe ja veendumusega.

„Kes see mees on?” küsisin, sest ta oli äratanud minu uudishimu.

„Ta on doktor N, kes on pime.”

Minu huvi tõusis veelgi ja läksin pärast koosolekut temaga vestlema. Sain teada, et ta oli noorelt jäänud pimedaks. Ta ema oli viinud tema arsti juurde abi saama.

„Teil on parem jätta kogu lootus,” ütles arst. „Teie poeg on pime ja jääb pimedaks.”

„Mida? Kas doktor arvab, et minu poeg ei saa enam kunagi näha?”

„Mitte kunagi.”

Siis oli ema vajutanud poja oma rinnale, nuttes kibedasti: „Oh, mu poeg! Kes kannab sinu eest hoolt siis, kui mina suren? Kes sinu eest siis hoolitseb?”

Ta unustas hea Jumala ustavuse, unustas Tema, kes oli õpetanud teda oma poega armastama. Kuid pojast sai Issanda teenija. Ta trükkis Piibli pimedate kirjas, nii et kõik pimedad võisid lugeda seda iseseisvalt.

Sõber, sellel pimedal mehel oli kogudus, kus olid need kolm miljonit inimest, kõik selle maailma pimedad. Olen pidanud teda Londoni õnnelikumaks meheks.

Ta oli ihulikult pime, kuid

tema vaimusilmad olid nii selged, et ta võis näha saabuvat igavikku. Ta oli pannud oma lootuse elavale Jumalale.

Haletsete neid, kellel ei ole loomulikku nägemist, kuid palju rohkem peaksid kaasa tunda endale, kui oled vaimulikult pime.

Kui palju on selles linnas vaimulikult pimedaid! Kui saaksime neid kõiki jälgida, siis näeksime, et mõned neist käivad vaimulikel koosolekutel. Pimedus üksnes lisab nende südame igatsust tõe järele.

Selles linnas on mitmesuguseid pimedaid. Olen tuttav mitme jõuka inimesega, kes on vaimulikult pime.

Mõelgem mehele, kelle ainus pürgimus on koguda **raha**. Raha on teinud ta pimedaks. Ta on nii fanaatiline raha kogumises, et ta ei saa näha taeva Jumalat. Tema jumal on tema raha. Ta hüüab vahetpidamata: „Raha! Raha!”

See on nii paljude hüüe, kes ei igatse Jumalat. Nad ei hooli päästest ega igavesest headusest, nende ainus igatsus on

raha. Paljud neist on saanud raha, kuid kui näljas on nende hing! Nende südame igatsus saada raha on täitunud, kuid nende hing on näljas.

Kuulsin kord ühest rikkast mehest, kes oli surivoodil kogenud, kui tõene on õpetussõna: „Kirstus ei ole pank.” Ta ei saanud midagi kaasa võtta. Kuigi meil oleks selles elus palju raha, peame jätma selle siia. See rikas mees kutsus enda juurde notari, sest tahtis teha testamendi enne oma surma. Tema väike tütar, kes ei saanud kõigest veel aru, ütles talle:

„Isa, kas oled hankinud endale kodu seal maal, kuhu nüüd reisid?”

Nagu nool oleks läbistanud mehe südame: ”Hankinud kodu?”

See rikas mees oli jätnud hooletusse Jumala otsimise, et hankida endale kodu Tema juures taevas – üksnes raha pärast... Ta taipas, et nüüd on see liiga hilja. Ta oli pime ja rumal raha tõttu.

Paljud kasutavad kogu elu millegi sellise kogumiseks,

mida nad ei saa kaasa võtta siis, kui lahkuvad, kuigi nende ümber on palju neid, kes kannatavad puudust. Need inimesed ei tea, kui pimedad nad on, kuna on teinud rahast endale jumala.

On ka teistsugust pimedust. Üks võimalus on **pühenduda ainult töötamisele ja toimetustele**. Mõni mõtleb üksnes töö tegemisele päevad ja ööd. Neil ei ole aega hommikupalvusteks, kuna nad peavad täitma oma ülesandeid. Nad kiirustavad joostes toimetama ja vaevalt on neil aega tulla lõunasöögile. Öhtul tulevad nad sageli nii hilja, et nende pere juba magab. Lapsi ei näe nad peaaegu kunagi. Töö on neile kõik kõigeaks.

Keegi mees ütles minule mõni aeg tagasi: „Tahan teha kõik nii hästi kui võimalik. See on minu esimene mõte, sest ma ei taha, et keegi oleks selles minust edukam.” Töö oli tema jumal.

Keegi võib olla isegi koguduse vanem või diakon, sest ka nii õilis ülesanne võib saada inimesele ebajumalaks. Ka see võib sõgestada.

Hiljuti lahkus tuntud äri-

mees. Inimesed räägivad, et ta oli terava taibuga korralik mees. Kuid kas on mõistlik koguda varandust, ilmutamata mingit märki sellest, et ollakse pääsemas taevasse? Ta ületas äris kõiki teisi. Ta oli sellele pühendunud kogu hingega. Ta oli võimas mees maailma silmis. Teda peeti suureks. Kuid kui Jumala Poeg kirjutaks temale surmakuulutuse, siis milline see oleks! Mis siis, kui Ta kirjutaks tema hauaplaadile sõnad: „Sina meeletu!”

Jumal ütleb: „Otsige esmalt Jumala riiki.”

Mina ei tea, millised on sinu tööd ja toimetused, võib olla seaduspärased ja auväärised. Sa arvad, et pead eelkõige täitma oma ülesanded, kuid Jumal kutsub iga inimest otsima Tema riiki.

On veel sellist pimedust, mis ei hooli nii väga rikkusest. Sellised inimesed ei kogu omandit. Nende jumal on **poliitika**. Nad on andunud poliitikale ja on sellest sõgestatud. Ka see võib olla murtud südamete põhjustajaks. Nad mõtlevad presidendiks kandideerimisele ega

ole neil aega perepalvusteks. Kui vähe palvetatakse valimiste ajal. Tegutsetakse palju, kuid palvetatakse vähe.

Mäletame ka neid, kes lähivad hauda oma ettekujutuse tõttu. Maailm võib pidada neid suurteks, kuid nad olid vaesed ja pimedad. Milline meeletus ja pimedus!

Nad ei otsinud Jumalat ja Tema riiki, vaid midagi muud: suurust, kõrgeid positsioone ja ameteid. Neid peeti suurteks, säravateks inimesteks ja headeks meesteks. Kuid kui nad kutsuti Jumala ette, olid nad vaid jätised. Kuna nad olid nii mõjuvõimsad, oleksid nad pidanud kasutama seda Jumala riigi kasuks, millega oleks säilinud nende mälestus tulevastele põlvedele. Nende heategevuslik mõju oleks jätkunud veel kaua pärast nende lahkumist. Kuid nad elasid ainult sellele maailmale ja nende töö põles tuhaks.

On ka inimesi, kes ei hooli ei poliitikast ega äritegevusest. Nad soovivad vaid natuke raha meelelahutuseks. Kui palju on neid, kes on vaimulikult pimedad **lõbuelu** tõttu.

Keegi proua ütles kord, et ta tahaks küll saada usklikuks, kuid mitte veel. Tulemas oli suur tantsupidu ja ta ei soovinud saada usklikuks enne, kui on sellel osalenud. Pidude oli tema jaoks olulisem kui Jumala riik. Ta ei mõelnud, et võib enne seda surra ja tulla Jumala palge ette. Kas ka tema polnud pime? Kuid taolisi on palju. Neile pakutakse Jumala riiki ilma rahata ja hinnata, kuid nad hülgavad taeva ja õnneliku tuleviku tühiste lõbude tõttu.

Vestlesin ühe prouaga, kes kaebas pisarsilmil: „Kui hakan usklikuks, pean loobuma igasugusest meelelahutusest. Siis ei tohi käia teatris, lugeda romaane ega mängida kaarte. Siis ei ole mul midagi teha.”

Kui suur on seegi pimedus! Ei mõisteta midagi sellest rõõmust, kui saab töötada Jumala viinamäel. Kui suurt rõõmu annab hingede võitmine Kristusele! Nad soovivad rohkem teenida lõbude jumalat, kui saada usklikuks.

Siis on **moe** jumal. Kui paljud naised pühendavad sellele kogu elu! Nad soovivad

omada moekaid kübaraid, palituid ja kingi. Nad ei mõtle muule, kuna on vaimulikult pimedad.

Võite selle peale naerda, kuid see on tõsi. Tantsusaalid ja moeröögatused on paljude jumal. Kas inimene ei peaks tõstma pilgu kõrgemale? Kui nad selle asemel, et omada palju kleite, annaksid midagi abivajajatele ja vaestele, oleks nende rõõm palju suurem. Nad saaksid sellise rõõmu ja lohutuse, mis kestab igavesti.

Mul on kahju nendest meestest ja naistest, kes elavad nagu ühepäevaliblikad, kelle meeles on ainult lõbu ja mood ning kes ei võta aega mõelda oma hingele.

Mõtlen ühele noormehele, kellest räägiti, et ta elab kergemeelset elu. Ta saab aastast tuhat dollarit palka, kuid elab nii nagu oleks tal kolm tuhat dollarit. Kust ta saab selle raha? Tema isa on vaene ega saa teda aidata. Lõpuks tekkis tema tööandjal kahtlus:

„Mina annan talle tuhat dollarit, kuid ta elab nii nagu saaks kolm tuhat.”

Ta uuris tema aruandeid ja avastas, et sinna on tehtud valekandeid. Sel viisil selle noore mehe elu purunes. Tema maine sai kahjustatud.

Kui palju sellist toimub! Mitmed noored elavad üle oma võimaluste ja võtavad raha tööandja arvelt.

Nad võibolla ütlevad: „Tahan täna minna teatrisse ja laenan kassast dollari. Panen selle tagasi järgmisel nädalal.”

Kuid kui tuleb järgmine nädal, ta ei pane tagasi, vaid võtab selle asemel teise. Nüüd on ta varastanud juba kaks dollarit. Selline teguviis jätkub. Lõpuks saab kõik avalikuks. Ta koatab töökoha. Tema elu on rikutud.

Sõber, need ei ole üksikjuhtumid, vaid seda toimub kõikjal üle kogu maa. Soovin tutvustada teile mõnda kirja, mille olen saanud.

Sain kirja ühelt noorelt emalt, kellel oli mitu kaunist last. Ta rääkis, kui õnnelikud nad olid olnud koos abikaasa ja lastega. Ühel õhtul tuli abikaasa koju hirmunud näoga.

„Pean kohe põgenema,

muidu satun kohtu alla. Hüvasti!”

Nii oli mees lahkunud. Naine oli kurb surmani. Tema mees oli auta ja näljas ega leidnud mingit tööd. Tema sisemus näis hüüdvat: „Aidake mind! Aidake mind!”

Meie maa on täis selliseid juhtumeid. Kas saab olla sellest suuremat pimedust ja rumalust?

Kui täna on keegi, kes tahab järgida sellist eeskujut, palun Jumalat, et Ta avaks teie silmad nägema ohtu enne, kui satute hävingusse.

Täna hommikul olin rahvarohkel koosolekul, kus oli teemaks **joomine**. Paljud noored mehed vedavad vaba aega restoranis ja kõrtsis. Kui saabuvad tähtpäevad, on näha linnas palju joobnuid. Nad käituvad nagu metsloomad. Neid viiakse kaine-nema... ja nii algab nende teekond hukatuse poole. Kui noored mehed peaksid seda silmas ja parandaksid meelt oma meeletusest. Avagu Jumal nende silmad ja tervendagu nad pimedusest.

Kui palju noori mehi on sat-

tunud hävingusse kangete jookide või ainete tõttu! Kui paljud edukad juristid on saanud kahjustatud selle läbi! Paljud edukad poliitikud ja muu ameti esindajad on rikkunud oma elu vägijookide tõttu. Avagu Jumal nende silmad nägema seda meeletust, mis on põhjustatud vägijookide kasutamisest. Paljud ütlevad: „Mina ei kavatse minna joodikuna hauda!”

Nad arvavad, et neil on võimalus lõpetada siis, kui tahavad. Kuid see pahe saab neist haarde, nii et neil pole jõudu ennast vabastada. Vaid Issand Jeesus saab seda teha. Tema saab anda sulle jõudu panna vastu kiusatuse karikale. Tema üksi võib võita selle mõju, kui soovid pöörduda Tema poole.

Selle maailma jumal püüab panna sind uskuma, et inimene saab ka ise pahedest välja tulla ja Kristusel ei ole sellega midagi tegemist. Kuid selle maailma jumal on vale-taja. Olen täiesti veendunud ütlemaks, kui tahes kaugele oled eksinud, et Jumala Poeg tahab ja suudab päästa iga-ühe, kes tuleb usus Tema juurde. Sa võid tulla just

nüüd!

Mõelgem mehele paadis Niagara jõel. Teepikkus joani on mõni kilomeeter. Keegi mees rannal hüüab talle: „Hei mees, kas sa ei tea, et langus on väga lähedal? Parim on sõuda kaldale.”

„Tegele oma asjadega!” hüüab mees vastu. „Küll mina kannan hoolt enda eest.”

Nii võib olla ka paljude inimestega, isegi jutlustajatega. Nad ei soovi kuulda evangeeliumi ega hooli ohust, kui tahes suur see poleks.

Paadis olev mees jätkab teekonda ja taas keegi rannalt hüüab talle: „Hei, paadimees! Nüüd on parim aeg sõuda kaldale, muidu hukkute. Nüüd veel saate pääseda, kui tulete kaldale.”

„Muretse enda pärast! Mina tean, mida mina pean tegema.”

Inimesed magavad ohust hoolimata isegi voolu keskel. Sina alkohoolik, kas sa arvad, et püsid paigal? Oled kogu aja langemas allapoole. Kui sa ei otsi päästekaljut, satud sa hukatusse.

Paadis olev mees sõuab edasi. Ta nagu naeraks ohu peale. Keegi rannalt hüüab jälle: „Võõras paadimees, sõua kohe kaldale, muidu hukkud!”

Kuid noor mees üksnes naerab pilgates. Nii teevad sajad inimesed. Kui lähete neile näitama nende ohte, nad naeravad ja pilkavad teid.

Kuid ootamatult ütleb sõudja endale: „Mis kohin see on, mida ma kuulen? Kas seal kusagil on juga?”

Nüüd hakkab ta sõudma kogu jõust kalda poole. Vool on siiski liiga tugev. See kannab teda ikka lähemale joale. Tema suust kostub hirmunud hüüd, enne kui ta kistakse vooluga kaasa.

Mu sõber! Selline on tuhandete inimeste olukord. Nad on oma rikkuse, lõbude ja joomahimu voolus. Peatselt sööstavad nad sügavikku. Saatan on sidunud nende silmad. Nad on langemas põhjatusse kuristikku.

Kuuleme mõnda neist ütlemas kergemeelselt: „Kuid me peame saama lõbutseda seni, kuni oleme veel noored. Noorus möödub kiiresti.”

Olen näinud noorsoo rõõme. Kõik näib alguses olevat tore. Kuid kõik muutub, kui nad lõikavad seda, mida nad on külvanud.

Meenutan õhtut, kui pöördusin tagasi koosolekult. Minule tuli vastu grupp inimesi, kes olid väga ehmunud. Nad olid näinud tänaval jooksma ühte meest. Kui ta oli tulnud maja juurde, kus elasin, oli ta kohutavalt karjunud, nii et uks lukustati. Selle asemel, et helistada uksekella, oli ta püüdnud uksest sisse tungida. Küsimuse peale, mida ta soovib, oli ta vastanud, et tahab kohtuda minuga. Talle selgitati, et olen läinud koosolekule. Kohutavalt kisades oli ta eemaldunud mööda tänavat.

Tulin kõndides kodu poole, kui see mees mulle vastu tuli. Ta märkas mind ja haaras minul kõvasti käest: „Kas ma saan päästetud täna õhtul? Kurat ütles, et tuleb mulle järgi täna öösel kell üks.”

„Armas sõber, nüüd olete küll eksinud,” vastasin.

Olin kindel, et mees on haige. Kuid ta väitis, et

saatan oli tulnud tema juurde, pannud käe tema õlale ja öelnud, et tuleb temale järgi kell üks öösel.

„Kas tahate tulla minu tuppa ja viibida seal hetke?” küsis ta siis.

Korraldasin nii, et mõni noormees läks tema juurde teda valvama. Kell üks öösel sattus ta sellisesse reavahogu, et keegi ei saanud teda takistada. Ta suri, hüüdes armu ja andestust.

Noored mehed, te ütlete naljatades: „Peame oma noorusest rõõmu tundma.” Kuid mõelge ka lõikusele.

Näidaku Issand igale võimalikult pimedale, kui halba elu nad elavad ja kui suur on nende rumalus sellega leppida. Tõstkem oma südamed armu Jumala poole, et näha oma hukatuslikku olukorda, kui me ei pöördu Tema poole.

Kristus ootab täna ja soovib päästa igauht, kes tahab tulla Tema juurde.

D. L. MOODY

raamatus „Suuri ilo”

Lase olla

Piiblis on üks tohutult kaunis sõna: „Jäta ta veel.”

Olen ilmselt seda sadu kordi kuulnud oma abikaasalt siis, kui olen olnud millegi pärast ägestumas. Siis on Marju öelnud: „Lase olla.”

Olen õppinud selle niiviisi, et kuulen vahel, siis kui mul hakkab peas midagi kinni kiiluma, eneses oma abikaasa häält, kes ütleb: „Lase olla.”

Lase olla e „jäta ta veel” tuleb otse Piiblist, Luuka 13. peatükist, kus on kaks lugu. Jeesust püütakse sõnadest ja sellele järgneb Jeesuse tähendamissõna, mis kuuluvad kokku. Püüan seletada seda kiiremini, kui kunagi varem.

Lk 13:1: „Samal ajal tulid mõned sinna ja jutustasid Jeesusele galilealastest, kelle vere Pilaatus oli seganud nende ohvritega.”

Ei suuda seda lugu rohkem selgitada. Siin on olukord, kus Jeesusele esitatakse väljakutse, mida juhtub Uues

testamendis mitu korda. Sarnaselt küsiti kord Jeesuselt: „Kas peab maksma keisrile pearaha või mitte?”

See on trikiga küsimus, millele ei ole õiget vastust. Kui Jeesus ütleb, et tuleb maksta, siis juudid süüdistavad teda roomlastele meeldimises ja ta tehakse mitte-kelleksi. Kui ta ütleb „ei”, siis kantakse kõikjal liikuvatele Rooma sõduritele ette, et seesinane ässitab rahvast mitte maksu maksma. Sellele küsimusele ei olnud õiget vastust.

Selle peale Jeesus ütleb: „Näidake mulle maksuraha!” Nemand tõidki ta kätte teenari. Ja ta küsis neilt: „Kelle pilt ja kiri sellel on?” Nad ütlesid temale: „Keisri.” Siis ta ütles neile: „Andke nüüd keisrile keisri oma tagasi ja Jumalale Jumala oma!” Ehk siis inimeses on Jumala kuju.

See on sündmus, mis on väga laetud. Roomlasi on

vihatud ja antud sündmus toimub 30ndail pKr. Kuuendal aastal pärast Kristust hakkasid juudid mässama roomlaste vastu, kuna keiser nõudis pearaha maksmist. Rühmitus nimetusega seloodid kandsid kuue all pistoda ja õhutasid rahvast Rooma võimu vastu enese poolele.

Sellises pingelises olukorras räägiti Jeesusele see lugu galilealastest, kelle vere Pilaatus oli seganud nende ohvritega, ootuses kuulda: „Kas Pilaatus ei ole kohutav? Peame tõusma tema vastu.” See oli eesmärgiks.

Kas teate, mida Jeesus ütles? Seda, mida keegi terve mõistuslik selles olukorras ei ütle, vähemalt see, kellel on enesealalhoiu taju.

Ja Jeesus ütles neile vastuseks: „Kas te arvate, et need galilealased olid suuremad patused kui kõik muud galilealased, et nad seda on kannatanud?”

Miks Jeesus ütles nii? Inimesed arvasid, et küllap pidi sellel sündmusel olema põhjus, kas mingi salajane

patt või karistus, et selline sündmus on juhtunud.

Pidi olema mingi põhjus, kui jalga tekkis haavand. Mõtleme ka ise nii: mida kurja ma olen küll teinud, kui minuga nii juhtus? Selle sündmuse taustaks oli tugevalt just taoline mõtlemine.

Siis Jeesus ütles seda, mida keegi ei oodanud, nii nagu ka keisrile maksu maksmise loos. Keegi ei oodanud sellist vastust, mis tegi küsijad rumalaks. Siin esineb samalaadne juhtum.

„Ma ütlen teile, ei sugugi, vaid kui teie ei paranda meelt, hukkute kõik nõndasamuti.”

Kui teie ei paranda meelt. Millest? Ka seda öeldakse seal: vihast. Viha põhjustab selle, mida seal tehti. Viha põhjustas need roimad ja need vägivaldsed teod, mida seal sooritati. Teid ei tapeta templis, kui tulete ohverdama, kuid kui lasete vihal kasvada oma südames, tapab see lõpuks teid.

Sellega Jeesus veel ei lõpetanud: „Või arvate, et

need kaheksateist, kelle peale langes Siiloahi torn ja nad ära tappis, olid suuremad võlg-lased kui kõik muud inimesed, kes Jeruusalemmas elavad?”

Muide, see sündmus on ajaloos kinnitust leidnud.

„Ma ütlen teile, ei sugugi, vaid kui teie ei paranda meelt, hukkute kõik nõndasamuti.”

Taustal jälle see mõte, et nad peavad olema teinud midagi paha, kuna nendega nii juhtus. See on karistus millegi eest. Kas pole tuttav?

Jeesus ütles: „Ma ütlen teile, ei sugugi, vaid kui teie ei paranda meelt, hukkute kõik nõndasamuti.”

Millest meelt parandada? Juudid mõtlesid nii, et kui roomlased tegid mingit kurja, siis oli see roomlaste vastutus, mille pärast neid tuli vihata ja karistada ning panna nad kannatama. Eriti oli süüdi Pilaatus, kes oli nagu Putin Venemaal.

Tänapäevani eksisteerib selline mõtteviis, et kui toimub nn looduskatastroof, ei

ole selles süüdi Pilaatus, vaid Jumal. Jumalat otse ei süüdistata, vaid seda väljendatakse nii, et ju see oli Jumala tahtmine.

Sellised Siiloahi torni kukkumised olid tollal looduskatastroofid. Nüüd need on ehituspraagid ja süüdi on kas ehitusjärelvalve või ehitaja. Sel ajal oli see teisiti.

Mida teeb Jeesus? Jeesus toob Pilaatusele vastukaaluks Jumala, paneb selle käsitamatusse olukorda ja lisab: „Kui te meelt ei paranda, juhtub teiega samuti. Te ei jää küll torni alla, aga miski hävitab teid samuti nagu neid.” See on viha.

Räägitakse kahesugusest vihast. Esmalt õigustatud vihast, kui kellelegi on midagi tehtud või põhjustatakse midagi, millele ei saa reageerida teisiti kui vihaga. See on loomulik reaktsioon. Kuid kui see kasvab, siis see tapab.

Kuid teisel pool on ebaõiglane viha, milleks ei ole põhjust antud, nagu näiteks solvumine. On inimesi, kes solvuvad kõige peale. Kui muidu

ei ole põhjust solvumiseks, siis solvutakse kas või ärahin-gatud õhu peale, mida nad ise on ära hinganud. Solvutakse ka seal, kus ei ole mingit põh-just.

Vaadakem sellist solvumist kui kindlustust, mille igas küljes on sein ja selle peal on katus. See on nagu vihaveski. Vaadake hoolikalt ja kui te ei näe, siis pange silmad kinni, siis näete paremini.

Siin on uks. Ukse peale on kirjutatud „õigustatud viha”. Kui sealt sisse astuda, siis see veski jahvatab meid puruks. Nii ütles Jeesus. Veski jahva-tab puruks siis, kui sa ei paranda meelt.

Ka teises küljes on uks, millele on kirjutatud „vale-viha”, kas siis solvumine või muu taoline. Kui sellest uksest astuda samasse veskisse, ka siis muututakse jahuks e saadakse purus-tatud. Jeesus ütles: „Kui te ei paranda meelt sellest vihast, mis põhjustab neid kohu-tavaid tegusid, mis purustab teie südame ja elu, siis ka teie hukkute.” See oli karm jutt.

Siis vaatas Jeesus kuulajaid ja taipas, et need on surutud põlvili. Küsimus jääb, kuidas selline inimene parandab meelt, kes ei saa meelt parandada?

Kes on vaadanud Netflixi sarja „The Crown”? See rää-gib kuninganna Elizabethi elust. Sündmuse üle vaiel-dakse, kas see on tõsi või mitte. Selle sarja ühes osas kujutatakse, kuidas kuue-kümnendatel kuninganna Elizabeth, kui Billy Graham tuli pidama koosolekusarja Londonisse, kutsus evange-listi endaga privaatkohtu-misele.

Elizabeth küsib Billy Gra-hamilt: „Kas me peame andma kõik andeks, mida meile on tehtud?”

Graham selgitab esmalt, et nii see on ja nii Jumala sõna õpetab ning suurim eeskuju on see, kuidas Jumal ise on tegutsenud: nii see peab olema.

Siis ta vaatab Elizabethi ja tajub, et küsimus on raskem. Ta selgitab Elizabethile, et siis kui ma ei saa anda

andeks, siis saan vähemalt õnnistada ja anda selle asja Jumalale. Elizabeth vastab: „Täna.”

Need vihast pakatanud tüübid on olukorras, kus nad ei taju, kuidas on võimalik meelt parandada. Soov on anda, aga võimet ei ole. Püüdmist on palju, õnnestumist aga mitte.

Jätkates sõnastab Jeesus sellise tähendamissõna: „Ühel inimesel oli viigipuu istutatud viinamäele. Ja ta tuli sellelt vilja otsima, ent ei leidnud. Siis ta ütles viinamäe aednikule: „Vaata, juba kolm aastat käin ma sellelt viigipuult vilja otsimas, ent ei leia. Raiu see maha! Milleks ta maad raiskab?”

Aga aednik vastas: „Isand, jäta ta veel sellekski aastaks, kuni ma ta ümber kaevan ja talle sõnnikut panen, ehk ta hakkab tuleval aastal vilja kandma, aga kui mitte, siis raiu ta maha!”

Nüüd pean täpsustama kreeka keele kohaselt kahte asja. Esmalt: „Jäta ta veel.” Kuhu? Kellele?

„Mina võtan selle eest vastutuse. Kui puu on surnud, siis ei saa see vilja kanda. Mina tegelen sellega. Las see olla veel üheks aastaks.”

Siin esineb soome keeles tõlkeprobleem väljendiga „üheks aastaks”. Kreeka keeles ei ole juttu aastast, vaid seal on lihtsalt „las see olla” mingi ajani tulevikus, ehk kunagi ma tegelen sellega.

See on tähendamissõna, kus Jeesus räägib sellest, milline on surnu võimalus meelt parandada ja pääseda.

Selles on aednik, kes kujutab Jeesust ja Jumal on Isand. Juudi käsitluses räägib Jumal sageli endaga nii seadusest, õigusest ja tõest lähtudes, kui ka armu, halastuse ja lembuse Jumalana. Just nagu ka meie räägime vahel iseendaga.

Näiteks lugu sellest, kuidas ema last õhtul koju ootab. „Kell on juba nii palju ja see laps ei ole veel koju jõudnud. Küll ma talle ütlen, et sellega tuleb lõpp teha, selline mäng enam ei jätku. Olime kokku

leppinud, aga ta vedas alt!”

Siis aeg möödub ja ööpäev vahetub. Hommikupoolisel ööl hakkab toon muutuma: „Küll on ikka lugu. Kas midagi on juhtunud? Oh milline häda, aga kui ta viimaks tuleb, siis olen ma hea tema vastu, suudlen teda ja kallistan ning osutan talle armastust. Kus ta küll on? Kui ta vaid tuleks koju.”

Sa räägid iseendaga. Sinus on nii nõudlikkus kui õigus ja teisalt räägid sellise halastuse, igatsuse ja armastusega. Jeesus kirjeldab vestlusega samasugust Jumalat. Jeesus on taoline pehmus, halastus ja armulikkus. Ta ütleb: „Jäta see mulle, mina tegelen sellega. Ma vahetan mulda ning kaevan ja väetan, et see kannaks vilja.”

Kui Jeesus võtab surnu ja äratav selle, siis see kannab vilja.

Pöördun tagasi selle juurde, miks on „las see olla” nii kaunis. Selle pärast, et Jeesus ütleb: „Las see olla minu jaoks, mina tegelen sellega.”

Sama sõna „las see olla”, kreeka keeles (ἄφεσις) on kõigjal mujal kümneid kordi Piiblis tõlgitud „anna andeks” ja ainult selles kohas on see tõlgitud „las see olla”.

Mis on andeksandmine siin? Jeesus ütleb, et tema tegeleb sellega. Surnud ja viljatu puu ainus päästevõimalus on selles, et Jeesus tegeleb sellega.

Tänapäevane versioon sellest loost.

Minule helistasid kolm nädalat tagasi Rootsist kaks meest, kes küsisid: „Ilkka, kas pole nii, et usklik, kes suitsetab, ei saa pääseda.”

Sel hetkel tajusin, et need mehed on tulnud Jeesuse hingamisse ja päästesse ning neile on asetatud koorem ja nad istuvad usutoolil, toetudes osaliselt oma jalgaledele hirmus selle ees, mis võib juhtuda.

Vastasin: „Jah see peab paika, et selline ei saa pääseda, kuid ei pääse ka see, kes oleks kaine ega suitsetaks.”

„Millest sa räägid?”

„Ei saa pääseda siis, kui keegi rüüpaks, aga ei pääse ka see, kes oleks täielikult karsk-lane.”

„Mida sa räägid?”

„Keegi ei saa kunagi ise pääseda, kuna ollakse otsekui surnud Jumala ees oma pat-tudes.

On julm elada kogu oma usuelu nii, kui osaliselt toetuda päästetoolile ja kõiges muus toetuda oma võime-kusele. Te ju teete nii.”

Ta ütlete: „Ma olen selline. Ma ütlesin või mõtlesin nii. Ma mõtlesin, et ma langen uuesti tagasi samasse pattu, ma ei kõlba millekski.”

Saatan seisab ühe õla taga ja ütleb: „Vaata milline sa oled!”

Naine ütleb sama teise õla tagant: „Näed ju ise, et sinust ei saa midagi.”

Ka ise arvan sama. Pealegi sõna süüdistab – ja siis saabub stress.

Jeesus on meid kutsunud selleks, et toetuda oma pääs-teistmele vabalt. Pikas plaa-nis on see hoopis midagi

muud. Jeesus ütleb: „Las sinu ebaõnnestunud surnud elu olla täiega minu käes. Las minu hooleks olla sellised asjad nagu pääste ja pattude lepitus.”

Las see olla selle käes, kellele see kuulub. See on Jee-suse asi. Võta see vastu ja ela selles. Sellele ei saa midagi lisada peale pingestatud mõt-teviisi ja valusate kohtade.

Meid on kutsutud Jeesuse päästetöösse, et hingata selles. See on muutus. Ma võin olla vaba. Ära enam vaata sellisesse peeglist, mis kujutab sind valesti. Vaata Jeesusele. Kui saatan istub ühel pool ja abikaasa teisel pool, siis ära nõustu sellega ja ütle: „Teil on õigus, aga Jee-sus. Jeesus on minu Päästja.”

Las see olla – anna andeks. See tähendab, et Jeesus annab andeks. Las su elu olla täielikult Jeesuse kätes ja tema hoole all.

ILKKA PUHAKKA

TV7 saates

„Kangasalan majatalo-ilta”

Vabadus millekski

Minu küsimus Sulle täna on: „Kas Sa oled vaba?”

Avame Johannese evangeeliumi 8. peatüki salmid 21-36: Siis ütles Jeesus neile taas: „Mina lähen ära ja te otsite mind, ja te surete oma pattudesse. Kuhu mina lähen, sinna ei saa teie tulla.”

Nüüd ütlesid juudid: „Kas ta ehk kavatseb ennast tappa, et ta ütleb: Kuhu mina lähen, sinna ei saa teie tulla?”

Ja Jeesus ütles neile: „Teie olete alt, mina ülalt. Teie olete sellest maailmast, mina ei ole sellest maailmast. Ma just ütlesin teile, et te surete oma pattudesse; sest kui te ei usu, et mina olen see, siis te surete oma pattudesse.”

Nüüd nad küsisid temalt: „Kes sa siis oled?”

Jeesus ütles neile: „Mis ma üldse teiega räägin? Mul on palju rääkida teie kohta, ka kohut mõista. Kuid tema, kes minu on saatnud, on tõene, ja mina räägin maailmale vaid seda, mida ma temalt olen kuulnud.”

Nad ei saanud aru, et ta rääkis neile Isast.

Siis ütles Jeesus: „Kui te Inimese Poja olete ülendanud, siis te mõistate, et mina olen see ja et ma ei tee midagi isenesest, vaid räägin nõnda, nagu Isa mind on õpetanud. Ja minuga on tema, kes minu on saatnud, ta ei ole jätnud mind üksi, kuna ma teen alati seda, mis talle meeldib.”

Kui ta seda rääkis, hakkasid temasse uskuma paljud. Siis ütles Jeesus juutidele, kes temasse uskusid: „Kui te jääte minu sõnasse, siis te olete tõesti minu jängrid ning tunnetate tõde, ja tõde vabastab teid.”

Nad vastasid talle: „Me oleme Aabrahami järglased ega ole iial kedagi orjanud, kuidas sina siis ütled: Te saate vabaks?”

Jeesus vastas neile: „Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, igauks, kes teeb pattu, on patu ori. Ori ei jää majja alatiseks, poeg jääb alatiseks. Kui nüüd Poeg teid vabastab, siis olete tõepoolest vabad.”

Selle loo taustaks on, et Jeesus õpetab Jeruusalemma templis. Ta on rahvast õpetanud ja teda kuulavad ka usujuhid, kelle peamine küsimus on: „Kes on Jeesus tegelikult?”

Nad on kuulanud Jeesuse kõnesid ja tajunud Jumala kutset. Nad on näinud ja olnud hämmastunud tema imetegudest. Kahtlemata on Jeesus nende silmis erakordne. Kes ta ikkagi on ja kas teda peaks võtma tõsiselt, ja kui, siis miks?

Jeesus teab seda küsimust rahva südames ja vastab sellele. Ta räägib Isast, kelle tahtmist ta teeb ja kelle tahtmisest ta ei lähe välja ka selles maailmas, kuhu ta on tulnud.

Ta alustab, et ta tulnud teisest maailmast ega ole selle rahva keskel kaua. On kaks maailma, kaks erinevat nägemust ja korraldust. On kaks erinevat arusaamist ja tema tuleb teisest ning läheb sinna tagasi. Ta ütleb otse: „Teie olete alt, mina olen ülalt.”

On kohane meelde tuletada, et Jumala ja meie maailm on täiesti erinevad ning kohati

vastanduvad, ja seda on meil sama raske meeles pidada, nagu oli rahvahulgal ja juutidel Jeruusalemma templis.

Näiteks küsimus, mis on kellegi jaoks oluline. Juutide jaoks oli pakiline vabaduse teema. Nad elasid Rooma võimu all ja ootasid eelkõige poliitilist Messiat, kes nad vabastaks ja kehtestaks oma valitsuse.

Neid ärritas see, et Jeesuse ütles, et Ta on vabastaja, aga kes käitus hoopis teisiti, kui nemad oleksid Messialt oodanud. Jeesus ei kipu roomlastele kallale, vaid pöördub rahva poole. Põhiküsimus ei ole selles, kes Jeesus on, vaid millises olukorras rahvas on.

Siis ütleb Jeesus välja kohutava “diagnoosi”, mis kõlab väga hirmutavalt: „Te surete oma pattudesse.”

Jeesuse jaoks on oluline, et rahvas tajuks oma kõige suuremat häda ja see ei ole roomlaste rõhumine. Ta kordab salmis 24: „Kui te ei usu, siis te surete oma pattudesse.”

Rahvas on surmateel ja seda juttu ei ole kerge vastu võtta. Jeesus ei küsi, kas seda

on kerge vastu võtta või mitte, kuigi ta vaatab rahva peale armastuse ja hoolimisega. Kui oled hädaolukorras, on vaja esmalt selgeks saada, et oled hädaolukorras, küsimata, kas saadakse haiget, kui nii öelda.

Salmis 30 öeldakse, et kui ta seda rääkis, hakkasid temasse paljud uskuma. Leiame siit enda jaoks mitu paralleeli.

Küsisin: „Kas sa oled vaba täna?”

Endalt küsides oli minu esimene vastus: „Ei, ma ei ole vaba.”

Mul on mitmeid piiranguid, kohustusi, asju, mis mind isegi ahvistavad. Mul on hirme.

On palju väliseid asju, mis rõhuvad ja seavad meid kitsikusse. Need võivad olla valud, haigused või sõltuvused.

Pole väga lihtne öelda, et olen vaba.

Väga sageli ootame palavikuliselt ja palvetame tuliselt, et olukord muutuks. Soovime, et Jumal sekkuks, et tuleks see Vabastaja.

Kõikide elus on olukordi, kus ootame olukordade

muutumist ja olukordade muutjat. Aga Jumal võib tulla teisiti. Olukord ei pruugi isegi muutuda. Selle igatsetud lahenduse asemel hakkab Jumal näitama meile midagi muud. Ta paneb sõrme kuhugi mujale, mis on tema jaoks palju olulisem.

Olen viimase aasta käinud just sellist teekonda.

Tajusin juba mõnda aega, et minu töö Avatud Piibli Ühingus, mida olen juhtinud, hakkab lõppema. Otsisin inimesi enda asemele ja püüdsin leida uusi strateegiaid, kuni sain aru, et Jumal ütles: „Lase lahti!”

Aga kuhu ma lasen. Oleks väga lihtne olnud öelda juhatusele, et minu aeg on läbi ja lüüa jalaga uks kinni. Aga sa ei saa sedasi. Kui Jumal on sind kutsunud sellesse töösse, siis ei saa niimoodi minna. See rõhus mind, kuna ma ei näinud lahendusi ega tulevikku, kuhu seda tegevust jätta.

Lõpuks tuli minna usu peale ja teha sisemine otsus lahti lasta, uskudes, et Jumal teab ja valitseb ning et tal on inimesed, kellega edasi

minna, või lahendused, kui ta tahab lõpetada.

Mina pidin lahti laskma ja nõ vee peale astuma. Kui olin selle otsuse teinud, alles siis sai Jumal panna sõrme sellele, mida Tema tahtis esile tuua. See oli hoopis teine, sisemine teekond. Jumal tegeles minuga ja minu südamega. Väliselt ei muutunud midagi, endiselt oli kriitiline olukord ja rõhumine, aga mina ei püüdnud enam olukorda ise lahendada.

Jumal näitas mulle asju minu elus, mis olid tema jaoks olulised, millele mina pidin otsa vaatama ja millega tegelema enne, kui sain edasi minna. Koos sellega tuli uus osadus, sügavus, mingi vabadus, mida ma polnud osanud isegi igatseda. Tuli võime vahet teha sellel, mis on päris ja mis on rollitäitmine. Tuli väga palju sellist, millega tuli harjuda, kui tahtsin kukkuda tagasi vanadesse mustritesse.

Samasuguseid olukordi kohtan inimeste abieluprobleemides. On juhtumeid, kus tahame, et Jumal muudaks meie partneri lõpuks ometi inimeseks, kes näeb asju nii nagu meie. Või muudaks meie

lapsi või naabreid.

Meil tekib tunnelnägemine, kus näeme ainult ühte lahendust, mida me siis oma palvetega taevast alla rebime. Aga kui me suudame sellest lahti lasta, alles siis saab Jumal ise tulla ja hakata korrigeerima, muutes esmalt meid endid.

Esimene samm teksti põhjal tuleneb sellest, et sa hakkad uskuma temasse. Hakkad uskuma, et Jeesus võib tõesti olla lahendus. Me laulame „Jeesus ta on vastus, tänapäeval veel”, mida on tore laulda. Aga kui sa oled mingis olukorras, siis ei ole mõnikord üldse kerge öelda, et Jeesus on vastus.

Selle kirjakohta võtmesalm on salm 31, kus öeldakse, et teil tuleb jääda Jumala sõnasse. Tuleb jääda Jeesusesse, kes on lihaks saanud sõna, sest siis omame seda töötust.

Ja juutidele, kes teda kuulavad, ta ütleb: „Te tunnetate tõe ja tõe teeb teid vabaks.”

Sa tunnetad tõe.

Kõigepealt pead teada saama, mis on tõe, ja alles

seejärel tuleb vabadus.

Algkeelest nähtub, et nende juutide kohta, kes hakkasid uskuma Jeruusalemma tempelis, kasutatakse sõna, mis tähendab intellektuaalset, formaalset uskumist, mis võib teoreetiliselt olla tõsi, aga tollaste juutide uskumises puudus südame pühendumine. Seal puudus enese äraandmine, et püsida täiesti usu varal.

Nad olid täis enese arvamist ja enese käitumismustreid ega olnud valmis vastu võtma Jumala riigi vaadet oma elule.

Aga selline vaade oli ohtlik ja sellepärast Jeesus ütles: „Te surete oma pattudesse. Te olete surmateel. Te olete suures ohus.”

Variserid ei arvanud, et nad on ohus. Nemad arvasid, et hoopis nende asi on ütelda, kas Jeesus on õige või vale. Meil on palju lihtsam langeda otsuseid kellegi teise kohta. Seda on palju lihtsam öelda, kui ennast vaadata.

Siin põrkume kaasaja väga suure teemaga. See on tõe ja vabaduse omavaheline seos inimese elus, ühiskondades,

maailmas, ja selle tagajärgedega.

Vabadus olevat lääne ühiskonna ainus allesjäänud väärtus. Kõik teised on juba minema pühitud.

Eestlastele on vabadus nagu ülim pühadus. Seda on meisse söödetud ja joodetud erinevate riigikordadega. See on meie ürgses DNAs, et eestlane on vaba mees vabal maal ja teeb seda, mida ise tahab.

Arusaam vabadusest on vägagi erinev. Milliseid parameetreid sina silmas pidasid, siis kui vastasid küsimusele: „Kas ma olen vaba?”

Väljaspool Piiblit on vabadus seisund, kus inimene ei ole seotud ega allutatud kellegi tahtmisele, mõjutustele ega otsustele. Vabadus on ülim tase, see ihaldatud seisund.

Antiikmaailmas saadi vabadus kas sünni või teenete kaudu. See oli üks osa Rooma kodaniku puutumatumest õigustest, üks element, mis eristas neid teistest orjastatud rahvastest. Ka antiikfilosofid, stoikud ja küünikud pidasid vabadust ülimaks eesmärgiks. See on pikkade juur-

tega asi. Nad tahtsid olla vabad kõigist sidemetest, sealhulgas ka surmahirmust.

Lääne maailmas propageeritud vabadus, mida topitakse meile filmide ja meedia, klippide, videode, sõnumite ja kõige-kõige kaudu; selle kaudu, et kuulsad inimesed ütlevad, et ma elan nii nagu tahtsin ega kahetse mitte midagi.

Selle mantra on, et mul ei ole mingeid piiranguid, mitte miski ei tohi mind tõkestada. Murran end välja vabadusse. Mul on õigus ise otsustada ja minna oma vabaduse avastamises nii kaugele, kui ma suudan. Seda nõutakse kui inimõigust kuni selleni, et tehakse ümber seadusi, alusmõisteid. Me oleme nõus ühiskonda kraavi ajama, et kätte saada isiklikku vabadust, mis on meie jaoks ülim väärtus. See on see paleus, mis toob õnne meie õuele.

Selline mõttviis on aga eriliselt isekas ja kuratlik vale. Enamasti mõeldakse selle vabaduse all mingit asja iseneses, mingit ideaali, mille poole on kõigil õigus püüelda. Ometi sellist asja kui vabadust iseneses ei ole olemas.

See tee on surmatee.

Hiljuti lahkunud teoloog Timothy Keller räägib, et me ei saa rääkida vabadusest ainsuses, asjana iseneses, vaid me peame rääkima vabadusest mitmuses, sest vabadus on kompleksne mõiste.

Juba meie elus juhtub, et tuleb loobuda ühest vabadusest, et rakendada mõnda teist. Õige elamisoskus on see, kui me suudame strateegiliselt vahet teha nendel paljudel vabadustel, mis meie elus häält tõstavad, nii et me suudame valida pikas plaanis õiged vabadused ja allutada neile teised. Kõiki vabadusi oma elus samaaegselt nautida ei saa.

Näiteks meeldib sul süüa teatud toite ja sa nõuad vabadust süüa seda, mida sa tahad; aga siis arst ütleb sulle, et kui sa ei loobu sellest toidust, siis oled sa varsti EMOs ja eluohtlikus seisundis. Nüüd on sul dilemma, vabadus süüa ja vabadus elada: sa pead loobuma ühest, et omada teist.

See ei meeldi meile ja sageli kõigume nende asjade vahel. Me proovime ühte ja proo-

vime teist. Söön ära pool koo-
gist ja siis loodan, et see jääb
veel tervenisti alles ka.

Veel keerulisemaks läheb
asi suhetes. Ühe inimese
vabaduse nõue võib survata
teise oma, temast täiega üle
sõites. Vabaduse rakendamine
tähendab alati millestki loo-
bumist.

Selleks et terve olla, pead sa
liikuma. Sa pead loobuma
tugitoolist ja valest toidust.
Sa pead ennast sundima, sa
pead võtma selleks aega, sa
pead ennast pingutama.

Kõik need on asjad, mis su
lihale ei meeldi. Liha oma
tungide ja impulssidega, mis
tahab teha nii, kuidas sa tun-
ned, karjub kõige rohkem
selle peale, mis hakkab tema
vabadusi piirama.

Tänases tekstis seostab Jee-
sus vabaduse ja tõe. Ta ütleb,
et me ei ole üldse vabad enne,
kui me pole tunnetanud tõe.
Aga praegune maailm on tõe
ära visanud. Tõe ei ole
tähtis.

Juba ammu räägiti, et me
elame tõejärgses maailmas.
Universaalset tõe pole
olemas. Parimal juhul on iga-
ühel oma tõe. Paljud

inimesed ütlevad, et ma ei
vaja mingit tõe. Või siis on
sinul oma ja minul oma ja me
peame olema hiiglama tole-
rantsed, et kõik saaksid oma
tõe järgi elada. Tegelikult
näeme, et see ei ole võimalik.

Samuti on see seisukoht
täielikus vastuolus Jumala
riigi põhimõtete ja seadus-
pärasusega. Siin tuleb esile
kahe riigi erinevus. Jumala
riigis on üksainus ja üle maa-
ilmade kehtiv tõe. Jumalariigis on tõe isik, kes
on Jeesus. Tema ütleb: „Mina
olen tee, tõe ja elu.”

Inimesel ei ole siin valida
ega vaidlustada mitte midagi.
Jeesus räägib selles tekstis
variseridele, kes on hakanud
temasse uskuma: nüüd tuleb
teil kõrvale panna see, mida
te olete arvanud ja millest te
täis olete ja vastu võtta mind
kui Tõe, ning siis te saate
vabaduse.

Inimesele võib see olla ränk
pööre. Panna maha oma pilt,
oma arvamine, oma tahtmine,
oma liha – ja ruumi teha
Jumala tõe: need kaks ei saa
kõrvuti olla.

Sageli ei muutu meie
olukorrad ka kristlastena või

kogudusena just sellel põhjusel, et me ei suuda või ei taha või ei tea, või mingil muul ei põhjusel ei saa seda Jumala tõde vastu võtta.

Aga kõigepealt on vaja vabadust patust ja kurjuse mõju alt ning seda saab anda ainult Jeesus. Vabadus tuleb siis, kui me võtame vastu Jumala, tema riigi vaatenurga, ja rakendame neid mudeleid. Me võime ennast siniseks palvetada, aga enne asjad ei muutu. Ja me ei saa ka koguduses käia maailma mudeli järgi, et kõigepealt minu vabadus ja siis vaatame, kas ka tõde, kelle tõde või kas üldse.

Piibli vaade vabadusele võrreldes lääne vaatega on hoopis teistsugune. See on radikaalselt teistsugune. Piibel ei mõista vabadust asjana iseneses. See ei ole vabadus millestki, nagu näiteks reeglitest või piirangutest, vaid see on vabadus **millekski**: sellel on eesmärk.

Rooma kirjas 6:18 ütleb Paulus, et „patust vabastatuna olete saanud õiguse teenriteks”. Samas peatükis salmis 22: „Nüüd aga, **kui te**

olete vabastatud patust ja saanud Jumala teenriteks, **te kannate vilja pühitsuseks**. Ja selle tulemus on igavene elu.” See on hoopis teine vaade.

Väliselt koges Iisrael Vanas testamendis vähe vabadust. Ajalooliselt olid nad sageli alistatud kellegi meelevalda alla. Seetõttu nägi Vana testamendi rahvas vabaduses suurt Jumala andi ja soosingut. See oli väga paljude palvete sisu ja põhjus, et Jumal nad vabastaks. Nemad mõtlesid välist vabadust. Kui kellelki võeti vabadus, siis juutide jaoks oli see Jumala kohtumõistmine ja karistus.

Uues lepingus ei mõista Jeesus hukka meie igatsust vabaduse järele, sest see on meisse kõigisse loodud. Aga Jeesus ei tunnusta vabaduse vägivaldset enese kätte võtmist ja Jeesus taunib maise vabaduse ületähtsustamist sisemise vabaduse arvelt, mida tema tuli tooma.

Siin on eksimise koht. Rääkides riigikorrast tunnus- tab Uus testament jumalanaolisuse alusel seda, et me kõik peaksime elama riigikor-

ras, kus igaüks saab elada vabaduses ilma orjaliku sõltuvusest.

Uue testamendi pildis on see aga siiski teisejärguline teema. Esmatähtis on olla vaba vaimselt. Esmatähtis on korrastatud suhe Jumala ja inimese vahel, vabanemine süüst ja lunastus.

Viimselt saabub täielik vabadus alles peale surma. Siis me ei ole enam kuradi valitsuse all. Siin maailmas on meil võimalik kogeda täielikku vabadust siis, kui meie Isand on Jeesus Kristus.

Siis meie isandad ei ole mingid muud asjad, kes tahavad meid alla neelata. Me ei pea nendest hoolima, kuna meie lojaalsus kuulub ühele. Vaid Üks on see, kes säilitab meie elu.

Vabadus on ka Jumala enda omadus. Ta on sõltumatu oma otsustes, oma valikutues, oma toimimises. Rm 9:15: „Ma halastan, kellele ma halastan, ja heidan armu, kellele ma heidan armu.” Jumal valib nii nagu tema tahab.

Nüüd on küsimus tegelikult selles: kas ma tahan olla vaba millekski? Kas tahan olla

vaba Jumala plaani järele või tahan olla lihtsalt “vaba”.

Mäletan seda, kui meil oli tihe pereae ja meie viimane laps veel elas. Päev oli tegevusi nii täis, et hüppasid ühest teise, seni kui kell oli pool kaksteist kuni kaksteist – lõpuks kui kõik magasid ja kõik oli korras, siis tundsin: „Nüüd on minu aeg. Nüüd ma olen vaba.”

Ega selle vabadusega palju teha ei saanud. Uni võttis päris kiiresti võimust. Aga see oli teistsugune vabadus, vabadus kohustustest, mida ma tol hetkel igatsesin.

Kui me tahame olla vabad *millekski* Jumala plaani järgi, siis on küsimus tegelikult selles: millise tõe me valime. See oli variseride ette pandud valik templis ja see on ka meie valik.

Häda on selles, et kui valime selle tõe, mis tegelikult ei ole tõde, mis meile valena tõe pähe sisse söödetakse, siis me ei hinda õigesti ümbritsevat reaalsust ja teeme valesid otsuseid. Samal ajal oleme ise veendunud, et teeme väga õigeid otsuseid.

Kurat pakub ju külluses

illusoorset tõde. Teate kõik, kuidas vale on maallitid õigeaks, vagaks ja pühaks, sest ta teab, et see tee viib surma. Meie liha ja süda leiavad lõpmatul hulgal argumente liha kaitsmiseks.

Jumal on andnud ka meile vabaduse valida teatud piirides, aga sellisel vabadusel on meeletult laiad piirid. Need ajavad hirmu peale, nii nagu praegu näeme. Mängumaa on tohutult suur. Aga valik on viimselt üks: me valime kas elu või surma.

On ainult üks vabadus, mis surma ei too. See on see, mida tuli Jeesus meile tooma. Ta ütleb: "Kui te ei usu, et mina olen see, kes ma olen, siis teil ei ole elu."

„Kui te jääte minu sõnasse, siis te olete tõesti minu jüngrid ning tunnetate tõde, ja tõde vabastab teid.”

„Mina olen” on seesama, mida ta ütles põleva põõsa juures. Kui sa ei usu, et mina olen kõik see, mida sa vajad praeguses olukorras ja mida sa vajad edaspidi, mis võtab su hirmud maha, mis annab sulle nõu, – kui sa ei usu seda, siis sa ei saa olla vaba.

Mulle tundub, et see on sama küsimus, mida ma täna kogudusele esitasin: „Kui te jääte minu sõnasse, siis te olete tõesti minu jüngrid ning tunnetate tõde, ja tõde vabastab teid.”

Millist vabadust sina igatsed? On lihtne anda hinnanguid välisele. Palju raskem on vaadata enda sisse.

Huvitav, et Jeesus annab siin ka selle tõe leidmise võtme. Ta ütleb et me *tunnetame* tõe. Mind ajas see naerma, sest see on sama, mida Lenin ütles: olen punaseid aineid õppinud ja viie peale vastanud. Lenin ütles, et vabadus on tunnetatud paratamatus. Peaaegu õige, kas pole?

Tõde kui selline ei ole kuidagi lauale lajatatav. Seda tulebki tunnetada, tundma õppida. Selle tunnetamine on sama nagu Aadam õppis tundma Eevat. Nii nagu meie õpime oma armastuse suhtes tundma Jumalat. Sa võtad ta vastu ja teed selle enese omaks.

Jordan Peterson on öelnud, et inimese kvaliteeti saab määrata selle kaudu, kui

palju tõde ta suudab taluda. Väga paljud ei suuda.

Ta ütleb ka, et kui sa tahad areneda täispotentsiaalini, siis pead selle rajanema tõe alusele, muidu sa ei jõua mitte kuskile. Ta sõnastab meie probleemi, et tõde teeb meid vabaks, kuid samal ajal hävitab see ka kõik muu, mis ei ole väärt, mis ei ole tõde meie elus.

Teisisõnu on see tegelikult põletamise protsess, mida Jumal meiega teeb. Ta põletab meie elust välja kõik selle, mis ei ole tõde.

Tõde tunnetamiseks on vaja jääda Jumala sõnasse, selles elada. Sa tunned seda nagu oma kodu. Sa saad arusaamist kogu aeg juurde. Sa mõistad asju sügavuti. See on sinu elu ja sinu stiimul. Sa tead hoo- bilt, mida Jumal millegi kohta arvab. See tähendab, et sa oled väga tuttav tema sõnaga ja sa leiad igas olukorras võimaluse headuseks ja pühaduseks. See on Kristusesse jäämine.

Timothy Keller räägib huvitava näite endast: „Kui ma poodi lähen, siis ma tean täpselt, mida mu naine mingi

toote kohta ütleb.”

Ta teab, kas see toode naisele meeldib, mille järele ta asju hindab, mida ta jälgib, kas see on tervislik, kas seda tasub osta. Tim teab seda kõike, sest ta on nii palju koos naisega poes käinud. Talle võib anda nimekirja ja ta poodi saata.

Kas me tunneme nii hästi Jumalat? Mida ta teab, mida ta mõtleb, kuidas ta hindab?

Õeldakse, et inimese suurim vajadus on teada saada, mis on tema suurim vajadus.

Mida sa mõtled, kui ma küsin: „Mis on sinu suurim vajadus?”

Variserid ei tahtnud seda vastu võtta, mida Jeesus ütles olevat nende suurima vajaduse. Antud kohtumine templis lõppes Jeesuse pihta kividega loopimisega. Nad tahtsid teda ära tappa.

Mõnikord tahaksime meiegi oma elus midagi kividega surnuks visata, sest see on liiga valus.

On perioode, kus su täiskasvanud lapsed võivad öelda sulle asju, mida sa valesti oled teinud. Sina ise arvasid, et

tegid kõik õigesti ja hästi, aga siis selgub, et sa oled täiesti pange pannud. Selle koha peal tahaksid ennast kividega visata, aga sa ei saa enam. Sa ei saa teha muud kui ainult vigade parandust ja paremini armastada.

Variserid kujutlesid, et nad on vabad, sest nad on Aabrahami järeltulijad. Nad arvasid, et kuna Aabraham on nende bioloogiline esiisa, annab see neile vabastuse kurjusest ja kurja mõjudest, tagab neile kogu Jumala pärandi. Nad jäid lootma oma seisusele.

Samuti loodetakse tänapäeva maailmas rituaalidele või kommetele, et sellest on küllalt. See on asendus kristluse variant, et kui keegi minu ümbruses on natuke ninaga usu poole, siis mulle sellest piisab.

Patust rääkides ei mõtle Jeesus siin ühte või mõnda pattu, vaid ta räägib meelelaadist, kus ma jätkuvalt ja rõõmsalt teen oma enese tahtmist. Panen oma rida ega küsi, mida Jumal sellest arvab. Ma olen hõivatud täielikult enesekeskse mõtteviisiga. See on

patt Jumala silmis. Siis oled sa ori.

Me peaksime viimselt jõudma äratundmiseni, et meie ise ei saa oma südant muuta. Peame jõudma sellise ahastuseni. Olen ise selleni korduvalt jõudnud ja see on koht, kus sa hakkad tõeliselt Jumalat appi hüüdma. Ütled: „Jumal tule ja päästa, tule ja muuda minu süda. Ma tahan vastu võtta Sinu tõe. Ma tahan päris asja. Ma ei taha teha neid liigutusi või elada kellegi teise heakskiidu nimel.”

Õeldakse, et see millele sa oma elu pühendad, on sinu isand, aga lõpuks sööb ta su ära. Sa võid pühendada oma elu tööle või ihu korrashoiule, või pühendada selle ilule, armastusele, loomingule, võimule, tervisele või rikkusele. Aga viimaks neelab see sind ära.

On ainult üks *Issand*, kes ei võta su elu. Kui sa annad oma elu tema kätte, saad vastu sajakordse ja tõeliselt vaba elu.

Kus tunneme ennast kõige vabamalt? Armastuse keskonnas. Kõik, kes on armasta-

nud või olnud armastatud, teavad, et see on kõige vabastavam kogemus üldse.

Paradoksaalne on, et selles armastuse keskkonnas oleme me nõus kõige rohkem loobuma kõigist oma vabadustest.

Selle asemel, et seal oma isekat rida ajada ja oma tahtmist nõuda, oleme valmis ennast rohkem piirama kui kusagil mujal selleks, et teha ruumi teisele. Selleks et teha teda rõõmsaks. Selleks et kinnitada, et ma armastan.

See loobumine toob meile rohkem elu ja rõõmu juurde, kui arvata oskame. See ongi Jumala riigi muster. Seda tegi Jeesus, kes loobus kõikidest oma vabadustest taevariigis ja tuli siia, et surra meie eest. Ta jäi ristile teades, millised me olime.

Jeesus kutsub sind ja julgustab sind täna: "Ära karda tõe! Ära karda seda tõe, mida ma tahan näidata sulle oma elu kohta.

Tule vabadusse armastama tõeliselt ja olema tõeliselt armastatud. Siis ei saa ükski teine isand sinu elus sind ära neelata!"

Me oleme kutsutud elama selles maailmas tõtt välja armastuses, mitte kohut mõistma – mitte käima hukkamõistmises, öeldes: sina teed seda valesti ja sina teed teist valesti –, vaid me oleme kutsutud elama tõtt armastuses.

Jeesus palus Isa: „Pühitse neid tões: sinu sõna on tõde!”

Paulus kirjutab: „Vabanduseks on Kristus meid vabastanud. Püsige siis selles ja ärge laske endid jälle panna orjakesse! ... Ärge ainult tehke vabadusest õigustust lihaliikule loomusele, vaid teenige üksteist armastuses!”

Paulus julgustab: „Nüüd aga, kui te olete vabastatud patust ja saanud Jumala teenriteks, te kannate vilja pühitsuseks. Ja selle tulemus on igavene elu...”

Ent Issand on Vaim, ja seal, kus on Issanda Vaim, on vabadus.”

Aamen.

MARI VAHERMÄGI

Nõmme baptistikoguduses
25.06.2023